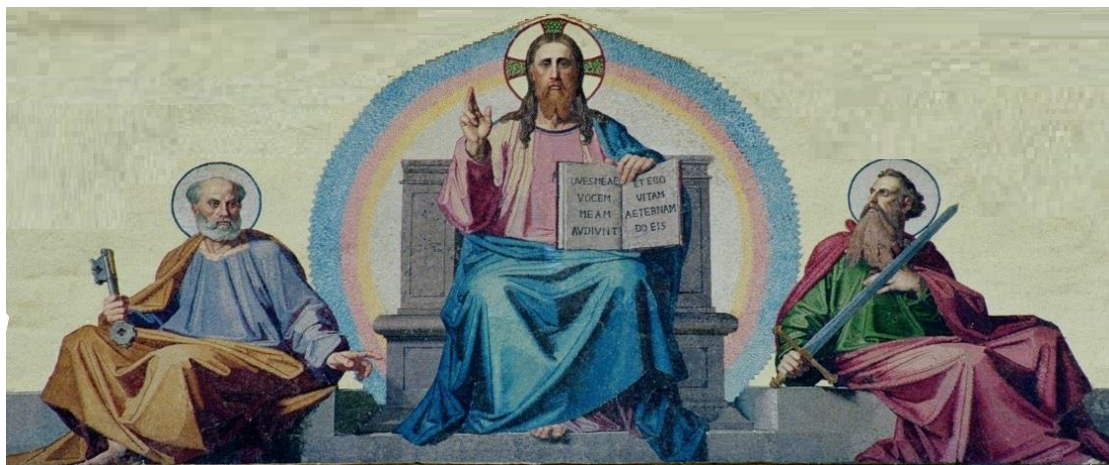

IV NIEDZIELA WIELKANOCY, 30 kwietnia 2023r.

1. Dzisiaj przeżywamy „Niedzielę Dobrego Pasterza”. Rozpoczynają się Kwartalne dni modlitw o powołania do służby w Kościele.
2. W tym tygodniu:
 - Poniedziałek – wspomnienie św. Józefa, rzemieślnika,
 - Wtorek – wspomnienie św. Atanazego,
 - Środa – Uroczystość NMP Królowej Polski, głównej patronki Polski. Msze Święte jak w niedzielę.
 - I Czwartek – wspomnienie św. Floriana, męczennika, patrona diecezji warszawsko-praskiej. Po mszy wieczornej modlitwa o powołania i adoracja prowadzona przez Grupę Intronizacyjną.
 - I Piątek – spowiedź podczas porannej mszy świętej i od 17.00 do 21.00.
 - I Sobota – święto Świętych Apostołów Filipa i Jakuba. Spotkanie dla ministrantów o 9.00, konferencja przed chrztem o 16.00, Różaniec wynagradzający o 17.00.
3. W przyszłą niedzielę adoracja po mszy o 12.30.
4. Z racji świąt państwowych i kościelnych 1 i 3 maja kancelaria jest nieczynna. W sprawach pilnych prosimy o zgłaszanie się po mszach świętych do zakrystii.
5. Zapraszamy na Nabożeństwa Majowe: w dni powszednie po mszy wieczornej o 18.30 a w niedzielę o 17.30.
6. Są jeszcze wolne miejsca na pielgrzymkę do Lourdes w dniach od 16 do 22 października 2023r. Zapisy i szczegółowe informacje do 10 maja u ks. proboszcza.
7. Do Sakramentu Małżeństwa przygotowują się:
 - Dominik Matczak, kawaler z parafii tutejszej i Klaudia Angelika Baranowska, panna z Parafii Św. Michała Archanioła w Nowym Dworze Mazowieckim. Zapowiedź pierwsza.Ktokolwiek wiedziałby o przeszkodach zachodzących pomiędzy tymi osobami proszony jest o zgłoszenie się do kancelarii. Narzeczonych polecamy modlitwie parafian.
8. Zachęcamy do lektury prasy katolickiej i gazetki parafialnej.

ŚWIĘTYMI BĄDŹCIE !

Tygodnik Parafii Św. Ap. Piotra i Pawła w Nowym Dworze Mazowieckim

Nr 34

30 kwietnia 2023 r.

CYTAT Z EWANGELII - J 10,10b

Ja przyszedłem po to, aby [owce] miały życie i miały je w obfitości.

I came that they may have life, and may have it abundantly. (ang.)

Ego veni ut vitam habeant et abundantius habeant. (łacina)

NIEDZIELA DOBREGO PASTERZA

IV niedziela wielkanocna już od wielu lat jest obchodzona jako Niedziela Dobrego Pasterza i rozpoczyna w Kościele tydzień modlitw o nowe powołania kapłańskie i zakonne. Tydzień ten jest inicjatywą Pawła VI, który 23 stycznia 1964 r. postanowił, że jedna z niedziel okresu wielkanocnego będzie przeznaczona na modlitwę o powołania do stanu kapłańskiego i życia zakonnego. W Piśmie Świętym jest wiele miejsc, gdzie Jezus określa siebie Dobrym Pasterzem. W Ewangelii Jana 10,11 czytamy: „Ja jestem dobrym pasterzem. Dobry pasterz daje życie swoje za owce swoje”.

ŚWIĘTY FLORIAN...

Relikwie tego świętego, zostaną sprowadzone do naszej katedry praskiej 4 maja. Warto więc sobie przypomnieć kim był św. Florian...

Postać naszego świętego wiąże się nierozdzielnie z prześladowaniami chrześcijan, jakie wybuchły za cesarza Dioklecjana. Wśród aresztowanych znalazł się także Florian, oficer wojsk rzymskich stacjonujących w Mantem. Zawiedziono go przed sędziego, który nakazał mu spalić kadzidło przed bóstwem rzymskim. Florian jednak stanowczo odmówił. Przewieziono go wtedy do obozu rzymskiego koło Wiednia. Namiestnik prowincji starał się

zmusić świętego do odstępowania od wiary zarówno groźbami, jak i obietnicami. Bezskutecznie. Wtedy kazał go biczować, potem szarpać jego ciało żelaznymi hakami, wreszcie przywiązano mu kamień do szyi i zatopiono w rzece Enns. Stało się to 4 maja 304r.

W 1184r. na prośbę księcia Kazimierza Sprawiedliwego Kraków otrzymał znaczną część relikwii św. Floriana. Ku ich czci wystawiono okazałą świątynię.

Kult św. Floriana wzmógł się w Polsce po roku 1528, kiedy to pożar strawił całą dzielnicę Krakowa, Kleparz, a ocalał jedynie kościół św. Floriana. Odtąd zaczęto go czcić w całej Polsce jako patrona od ognia i opiekuna straży pożarnej.

NABOŻEŃSTWO MAJOWE...

Nabożeństwo ku czci Najświętszej Maryi Panny odprawiane jest przez cały maj (miesiąc szczególnie poświęcony Maryi). Praktyka ta została zapoczątkowana w XVIII w. w Rzymie przez jezuitów, w XIX w. przeniesiona do Polski (od 1852 w kościele Św. Krzyża w Warszawie); początkowo jedynie w kościołach jezuitów, później przejęta przez inne zakony i kościoły diecezjalne; podczas nabożeństwa majowego zgromadzeni (często bez udziału duchownego) śpiewają *Litanie loretańską* (litanie) i pieśni maryjne (*Chwalcie łaski umajone, Idźmy, tulmy się jak dziatki, Po górach, dolinach rozlega się dzwon*), czasem wygłaszane są rozważania nawiązujące do teologii maryjnej; zwykle nabożeństwo majowe jest odprawiane przed wystawionym w monstrancji Najświętszym Sakramentem lub przed wizerunkiem Maryi, a w miejscowościach oddalonych od kościoła także przy przydrożnych kapliczkach; potocznie zwane jest majówką.

LITANIA...

Słowo to pochodzi z języka greckiego - *litaneía* 'prośzenie', 'błaganie'. Jest to rodzaj modlitwy błagalnej (mówionej lub śpiewanej), złożonej z szeregu pochwalnych inwokacji do Boga lub świętych, w formie dialogu, w którym wierni w odpowiedzi na słowa wypowiedziane przez prowadzącego modlitwę (biskup, prezbiter lub diakon) chórem powtarzają aklamację o charakterze błagalnym (np. „Zmiłuj się nad nami”, „Wysłuchaj nas, Panie”, „Módl się za nami”), będącą wezwaniem o wstawiennictwo i opiekę.

W pierwotnym chrześcijaństwie litanie śpiewano w czasie procesji. Do IX w. w rzymskiej liturgii występowała należąca do najstarszych (na Zachodzie znana od V w.) litanie mszalna, zwana *Kyrie* (od wezwania *Kyrie eleison*). Za najstarszą litanie uchodzi *Litania do Wszystkich Świętych*.

W XVI w. istniało ponad 80 litanii. Papież Klemens VIII zezwolił na odmawianie tylko najstarszych: do Wszystkich Świętych i do Najświętszej Marii Panny. Litania do Maryi, znana dziś jako *Litania loretańska* (nazwa od miasta Loreto we Włoszech, miejsca kultu maryjnego, gdzie powstał zwyczaj jej odmawiania), należy obecnie w Kościele katolickim do najbardziej popularnych modlitw. Powstała między 1150 a 1200. W 1587 została zatwierdzona przez

papieża Sykstusa VI. Konferencja Episkopatu Polski zatwierdziła 28 sierpnia 2020 polskie tłumaczenie trzech nowych wezwań litanii loretańskiej: "Matko miłosierdzia", "Matko nadziei", "Pociecho migrantów" - poinformowało w sobotę biuro prasowe Episkopatu.

Nowe wezwania litanii loretańskiej, wprowadzone w języku łacińskim przez Stolicę Apostolską 20 czerwca 2020 r., będą odtąd brzmiały w języku polskim "Matko miłosierdzia" (po "Matko Kościoła"), "Matko nadziei" (po "Matko łaski Bożej"), "Pociecho migrantów" (po "Ucieczko grzesznych").

Z NAUCZANIA JANA PAWŁA II

Powszechna stała się **praktyka «weekendu»**, rozumianego jako cotygodniowy czas odpoczynku, przeżywanego nieraz z dala od stałego miejsca zamieszkania i związanego często z udziałem w różnych formach aktywności kulturalnej, politycznej lub sportowej, które zwykle są organizowane właśnie w dni świąteczne. Jest to zjawisko społeczne i kulturowe, w którym nie brak z pewnością elementów pozytywnych, jeśli tylko przyczynia się ono, w duchu poszanowania autentycznych wartości, do rozwoju człowieka i do postępu życia społecznego jako całości. Pozwala ono zaspokoić nie tylko potrzebę odpoczynku, ale także «świętowania», wpisaną w ludzką naturę. Niestety, gdy niedziela zatracą pierwotny sens i staje się jedynie «zakończeniem tygodnia», zdarza się czasem, że horyzont człowieka stał się tak ciasny, że nie pozwala mu dojrzeć «nieba». Nawet odświętnie ubrany, nie potrafi już «świętować». Od uczniów Chrystusa oczekuje się jednak, by nie mylili świętowania niedzieli, które powinno być prawdziwym uświęceniem dnia Pańskiego, z «zakończeniem tygodnia», rozumianym zasadniczo jako czas odpoczynku i rozrywki. Bardzo potrzebna jest tutaj autentyczna dojrzałość duchowa, która pomoże chrześcijanom «być sobą» i sprawi, że dochowując konsekwentnie wierności darowi wiary, będą umieli zawsze zdać sprawę z nadziei, która jest w nich (por. 1 P 3, 15). Wymaga to także głębszego zrozumienia niedzieli, aby nawet w trudnych okolicznościach można ją było przeżywać w postawie pełnego posłuszeństwa Duchowi Świętemu.

Z niewzruszoną wiarą w te prawdy oraz ze świadomością, że praktyka niedzielna kryje w sobie bogate dziedzictwo wartości, także ogólnoludzkich, chrześcijanie winni dziś reagować na naciski kultury, która pozwala co prawda korzystać z dobrodziejstwa odpoczynku i czasu wolnego, ale często przeżywa go powierzchownie, czasem zaś sięga po formy rozrywki o wątpliwej wartości moralnej. Chrześcijanin poczuwa się oczywiście do solidarności z innymi ludźmi, gdy tak jak oni korzysta z cotygodniowego dnia odpoczynku, zarazem jednak jest głęboko przeświadczony o nowości i oryginalności niedzieli jako dnia, w którym ma świętować zbawienie swoje i całej ludzkości. Jeśli niedziela jest dniem radości i wypoczynku, to wynika to właśnie z faktu, że jest «dniem Pańskim», dniem zmartwychwstałego Chrystusa.

(z Listu o świętowaniu niedzieli, Dies Domini)